

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη άρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνδρομές (3 άρ. ή 3 τριμηνία).—Κανένας δέ γράφεται συνδρομητής ά δεν προπληρώσει την συνδρομή του.

20 λεπτά το φύλλο.—Τά περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας διπλή τιμή.

Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κίосκια, και στις επαρχίες σ' όλα τα πρακτορεία των Έφημερίδων.

ΕΝΑ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Μου τώδωσαν έχτές ο συγγραφέας του δεν είναι γνωστός παρά σέ λίγους μενάχα — είναι ένας εργάτης. Μά γι' αυτό το φυλλάδιό του δεν αξίζει λιγώτερη προσοχή — ίσα ίσα έχει μεγαλύτερη αξία γιατί μάς μιλάει σ' αυτό ένας άνθρωπος που αίστάνθηκε καλά αυτά που γράφει, άνθρωπος που γνώρισε τον άγώνα της ζωής, άγωνα που τον έκανε ν' ανοίξει τα μάτια του και νά ιδεί την κατάσταση της κοινωνίας μας και νά ζητήσει την αλλαγή της.

Ο συγγραφέας είπα πώς είν' εργάτης και δέ ντρέπεται γι' αυτό· μπορούσε νά πεί πώς είναι και διευθυντής κουρείου, γιατί έχει κουρείο σέ μιá πάροδο της όδου Γ'. Σεπτεμβρίου. Μά σκέφτηκε πώς πλούσιος δέν μπορεί νά γίνει, πώς το κεφάλαιο περιορίζεται σέ λίγα χέρια και τον κάνει εργάτη κ' ή τύχη του δέ διαφέρει διόλου άπ' τις τύχες των εργατών που δουλεύουν στα εργοστάσια. Σάν εργάτης λοιπόν κοιτάει την κοινωνία και πρώτα τον «καθρέφτη» της — την εκπαίδευση. «Γιατί δέν μπορούμε και μεϊς, ρωτάει, νά μάθουμε γράμματα, ένώ πληρώνουμε ;» κι άπαντάει «Απλούστατα, για νά μάθω κανείς γράμματα, πρέπει νά βγάλη το Γυμνάσιο· όμως γι' αυτό θά χρειασθώ όχι μόνο χρήματα πολλά, αλλά και χρόνια. Οι εργάτες ούτε χρήματα

έχουν, ούτε καιρό περισσά άφού μπαίνουν στή δουλειά άπό 10 χρονώ παιδιά». Μά και κάτι άλλο· το γερό μάτι του συγγραφέα βλέπει και το γλωσσικό ζήτημα, βλέπει πώς άδικα πηγαίνουν τα χρόνια στή σχολειό μιá και δέ διδάσκεται ή δημοτική — κι ούτε θάχουν συμφέρο οι πλουτοκράτες νά διδάσκεται, άφού φοβούνται μήπως ξυπνήσουν οι εργάτες σά μορφωθούν.

Μιλάει έπειτα πολύ σωστά ο συγγραφέας για τη δικαιοσύνη, για την πατρίδα, για τις έφημερίδες και στή τέλος λέει «με ποιά μέσα θά σιάξη ή κοινωνία». Ο συγγραφέας είναι σοσιαλιστής και ζητάει την κοινωνικοποίηση τώ μέσων της παραγωγής. Αυτό θά γίνει σάν άποχτήσουν οι εργάτες τη δύναμη, σάν μπορέσουν αυτοί νάχουν πραγματικά τη δύναμη στα χέρια τους και νά μή διοικούνται άπό πλουτοκράτες που άναγκάζονται σήμερα νά στέλνουν στή Βουλή. Και γι' αυτό χρειάζεται νά μορφωθούν στή σοσιαλιστικοδημοτικίστικη ιδεολογία.

Τέτοιο είναι το πλούσιο περιεχόμενο δεκατριών μονάχα («τά οικονομικά μου δέν έπιτρέπουν, λέει, νά σάς πώ περισσότερα») μά τόσο ζωντανά γραμμένων σελίδων. Ο φίλος Παλιούρας τά λέει τόσο δμορφα που θά χάσει όποιος πονάει για τον εργάτη και δέ διαβάσει το φυλλαδάκι «Διάβασε εργάτη !», φυλλάδιο που έχει τον ίδιο πατέρα (τυπογραφείο) με το «Νουμά». Του σφίγγουμε ελικρινά το χέρι κ' εύχόμαστε μαζί με το φίλο Γιαννιδό νά δώσει το φυλλαδάκι «θάρρος στους γραμματισμένους για νά βγούν στή Λαό και θάρρος στους εργάτες μας για νά μιμηθούν τον Παλιούρα».

Α. ΤΡΑΝΟΣ

ΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Όλος μας θάρρω ο τύπος κράτησε μυστικό τώ μεγάλο σκάνταλο (!) πώς έπήγαν κληρικοί — μόνο οι άντιπρόσωποι των πατριαρχείων — στή θέατρο για νά ιδούν τον «Οιδίποδα». Η «Έστία» μόνο στή φύλλο της 3 του Απρίλη δειλά-δειλά μάς έδωκε νά καταλάβουμε, ότι έπήγαν τώ κριμα στή λαιμό τους οι άρμόδιοι του Πανεπιστήμιου και, άφού πιστοποιήσαν τώ άσκανδάλιστο, έγινε ο νεωτερισμός, άπ' τον όποιον έδγήκε πώς ένας έπιφανής κληρικός δέν μπορούσε όλη την ώρα νά κρατήσει τά δάκρυα ! Αυτό είτανε όλο.

Δέν μπορούμε παρά νά ύποχωρήσουμε στήν πει-